Слави

На зидъ излѣзе! Кучета много
Трепахми, бихми, — не се довършатъ
И ний подиръ тѣ ни разбиха.
Може слѣдъ нази скоро да дойдатъ.
Отвори порти, та възрь — погледай
Да ли тамъ нѣма нѣкой комшия
Да го повикашъ, та го повикай

Донка

(Отваря, гледа и въ себе си дума)

О, Боже милий; никой да нѣма...
Колко е тихо, сякашъ предъ буря...

Слави

(повиква ѝ отъ мѣстото си)

Излѣзъ на пѫтя и възрь на долу
Нѣма ли още онѣзи псета,
Да ли пристигатъ или сѫ далеко?

Донка

(Изстѫпва се на пѫтя, гледа надолу
обраща се на гърбъ и, уплашена, дръп
ва се; трѫшва вратата; заключва я)

Гледахъ на долу и възрахъ — възрихъ нѣма